

Flamand pestis

2011 augusztus 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Belgium? A civilizált Európa hivatalos szíve és uniós letéteményese?

A kelet-európai türelmetlenségen felülemelked? tolerancia, a harmonikus együttélés földje? Követend? minta Európa elmaradt fertályán? Lehangoló, s?t tragikus tévedés. Belgium, hiába vonják kérd?re Magyarországot

Brüsszelben újra és újra médiatörvénye és alkotmánya miatt, a pusztító antiszemitizmus országa, Flandria pedig csizmát húzva menetel a nácizmus felé.

Belgisztánban tombol az antiszemitizmus, avagy mi is tudunk balliberálisul

E cikk drámai figyelmeztetés. Azoknak, akik azt hiszik, a történelem nem ismétl?dhet meg. Márpedig a helyzet végzetes súlyosságát két könyv is dokumentálja. Az egyik a hetekben jelent meg. Címe Bart De Wever titkai. Szerz?je Marcel Sel író, esszéista és a történések h? krónikása.

Bart De Wever a tavalyi belgiumi választásokon a legtöbb szavazatot elnyert pártnak, az Újflamand Szövetségnek (N-VA) az elnöke. Akkori 28 százalékos eredményét messze túlszárnyalná, ha ma lennének a választások. Most akár 40 százalék fölött is részesülne a voksokból Flandriában. A 41 éves, magát joviális küls?be rejt?, foglalkozására nézve történész Bart De Wever szakadár, populista, antiszemita, nacionalista.



És még t?le is jobbra áll az említett választásokon Flandriában 13 százalékot kapott ultraszéls?séges Flamand Érdek pártja, valamint az ugyancsak szakadár Dedecker Lista nev? párt, amely egy áprilisi felmérés szerint Bart De Wever pártjával szövetkezve elvihetné a szavazatok mintegy felét Flandriában.

Azért Flandriában, mert Belgiumban etnikai alapon történik a szavazás: az ország északi részében él? holland nyelv? flamandok csak flamand, a délen él?, francia anyanyelv? vallonok csak vallon pártokra szavazhatnak. Ne szépítsük: apartheid ideológia érvényesül itt, Európa szívében.

A másik könyv 2008 novemberében jelent meg. Szerz?je Viviane Teitelbaum brüsszeli törvényhozó (a bonyolult belga törvényhozási rendszernek több szintje van), Selhez hasonlóan többkönyves. Kötetének címe: Salamon, zsidó vagy? Az antiszemitizmus Belgiumban a középkortól az internetig.

E két, lábjegyzetekkel alaposan ellátott könyvet tehát komolyan kell venni. Végigolvasva ?ket döbbenünk rá, hogy minden, amit Belgiumban vagy f?városában, Brüsszelben látunk, egyszer? álarc. Maskara. Maszk a halvendégl?, a joviális reggeliz?helyek, a békésnek látszó, dúsgazdag falvak nyugalma. Mindegyikük csak arra jó, hogy elrejtse az iszonytató valóságot. A készül?d? hitlerizmus megannyi csíráját és virágát.
Sel és Teitelbaum könyve riasztó valóságot mutat be, és valóságból vett idézetekkel terhes.

Miel?tt hozzáfognánk ismertetésükhöz, óvnunk kell olvasóinkat. Mint megtanultuk a hazai és nemzetközi izmuskutatóktól, ezen izmusok mindenfajta válfaja, els?sorban a nacionalizmus, akkor lép felszínre, amikor a gazdasági helyzet válságosra fordul, n? a munkanélküliség, és az emberek b?nbakot keresnek.

Hogy a virágzó Flandria – ahol a válság a flamand égen tovasuhanó felh?cske volt – Európa egyik leggazdagabb országa; az évszázadokon át a polgári jóléthez szokott flamandok szinte mindegyike több nyelven beszél, alaposan tájékozott a világ dolgairól (a Het Laatste Nieuws cím? lapnak egyedül egymillió olvasója van a hatmilliós Flandriában), nyilván meglepi az említett elméleten feln?tteket. Ami szintén azt mutatja, óriási a baj, hiszen Flandria még ebben is arcátlanul renitens.

Ahogyan renitens Dánia, Finnország, Hollandia, Ausztria és a széls?ségek irányába Ionesco orrszarvúinak trappolásához hasonlóan megindult megannyi nyugat- és észak-európai ország. Azon országok, amelyeket nemsokára elemészt a széls?ségek felcsapó lángja.

Hacsak nem állunk ki a gátra, és megálljt nem parancsolunk a szennyes árnak.

Belgium szégyene

Teitelbaum képvisel? asszony könyve bevezet? fejezetének címe így hangzik: Az antiszemitizmus a demokrácia barométere. A szerz? ennek egyik alfejezetében az antiszemitizmusról minden átmenet nélkül Izrael politikájának bírálatára tér át, pontosabban a belga–izraeli viszonyra, amelynek min?sítése egészen 2001-ig a szívélyes és a meleg között ingadozott. De ekkor fordulat következett be „a belgiumi zsidók kedélyes integrációjának történetében”.

A fordulatot a második intifáda (a megszállt palesztinok felkelése) váltotta ki, és ezzel érkezett meg az „érzelmek globalizációja” – idézi a szerz? Ulrich Beck ismert német szociológust. „Ett?l kezdve a francia és a flamand közösségek számos iskolájában a második világháború történelmének oktatása problematikussá vált egyes tanároknak.

2008-ban Belgiumban, csakúgy, mint több európai országban, a tanárok úgy döntöttek, hogy nem tanítják a holokauszt történetét, nehogy felingereljék a bevándorlók gyermekeit, vagy ami még rosszabb, kitegyék magukat er?szakos megtorlásnak.” Ezután hozzáteszi: „Ma Brüsszel egyes negyedeiben Dávid-csillagot hordani kockázatos.”

A tragikus helyzet felvázolása így folytatódik: „Belgiumban a zsidó közösség valamennyi intézményét ?rzik, legyenek azok iskolák, zsinagógák, bölcs?dék, közösségi kulturális központok, ifjúsági mozgalmak székhelyei.”

A 254 oldalas kötet a meghökkent? részek olyan gazdag tárházát tartalmazza, hogy a b?ség zavarával küszködünk, amikor választani akarunk közülük annak érzékeltetésére, mennyire ideje lenne éppúgy elindulniuk Belgiumba a mi jogvéd?inknek és balliberálisainknak véd?kart nyújtani az ottani elesetteknek, diszkrimináltaknak, félelemben és rettegésben él?knek, mint ahogyan német, osztrák és holland kollégáik siettek Gyöngyöspatára.

Persze lehet, hogy Belgiumot kívülr?l már szinte lehetetlen megmenteni. Erre a Teitelbaum által felkínált példák egyikét idézzük, amely két évvel megtörténte után került a széles nyilvánosság látókörébe. 2006. március 10-én ugyanis a Harvard Egyetem – világszerte töretlen Izrael-barátságáról is ismert – jogprofesszora a Libre belgique cím? belga lapnak adott interjújában a Brüsszeli Szabadegyetemen korábban megtörtént eset kapcsán azt mondta, hogy ennek az egyetemnek el kellene távolítania nevéb?l a „szabad” jelz?t.

2004-ben ugyanis az egyetem menedzserképz?jében tartott egyik angolórán az oktató „mocskos zsidónak” nevezte az egyik diáklányt, amiért az George Bush amerikai elnökr?l azt mondta, nem is olyan rossz ember, mint amilyennek mondják. A lány könnyek között hagyta el a tantermet.

Ilyen és ennél jóval durvább példák tucatjait idézhetnénk Teitelbaum munkájából. Elégedjünk meg azzal, hogy – miel?tt a könyv függelékéhez érnénk – idézünk bel?le egy alfejezetcímet, amely így hangzik: „Egyetlen módon tudunk nemet mondani valamennyi rasszizmusnak: hogy nemet mondunk az antiszemitizmusnak.”

A könyv említett függelékfejezete kronologikus felsorolása azon antiszemita incidenseknek, amelyek Belgiumban történtek 2001 januárjától 2007 decemberéig. Ezekb?l meghökkent? dolgok is kiderülnek. Például az, hogy a vallon Szocialista Párt vezet?je, a maga homoszexualitását nem tagadó Elio Di Rupo – ellentétben egyes tévhitekkel – szintén nem mentes az antiszemita megnyilvánulásoktól.

Ezek szerint a szocialista vezér 2003 márciusában, Irak amerikai–brit inváziója után kijelentette: „nagy annak a kockázata, hogy a Saron-kormány kihasználja azt, hogy a világ figyelme Irakra összpontosul, azért, hogy még

inkább megtizedelje a palesztin népet.” Mely kijelentés, hangsúlyozta a szerz?, több hónapon át ott maradt a szocialisták honlapján.

Mondhatnánk, Di Rupo kijelentése legalább nem életveszélyes a szó valódi, fizikai értelmében. Belgiumban azonban már átléptek egy küszöböt. 2001. május 18-án „Egy fiatal zsidó sétált Antwerpen egyik utcáján. Egy autó – amelyben ketten ültek – el akarta gázolni, amikor át akart menni az út másik oldalára. Szerencsére elkerülte az ütközést, és nem sérült meg.” (Teitelbaum nem jelzi, hogy az átkelés zebránál történt-e vagy szabálytalanul.)

A könyv kevésbé súlyos incidensek sorát is részletesen dokumentálja. Ez a helyzet tehát Belgiumban általában. Most pedig nézzük meg, mi történik az északi részén, Flandriában. Gyorsan jelentsük ki: ott a helyzet összehasonlíthatatlanul rosszabb.

Az ördög

Marcel Selt, a Bart De Wever titkai cím? könyv szerz?jét kemény fából faragták. Bátran kimondja, amit lát: legyen az fasizmus, nácizmus, annak kapcsolt részei, avagy a velük való cinkos összekacsintás.
Könyvének el?szava ezt a fenyeget? címet kapta: Ha nem érdekel, mi történik Belgiumban, Belgium érdekl?dik irántad.

A fejezet – és a könyv – e mondattal kezd?dik: „2011. március 30-án Belgium világrekordot döntött meg, amelyet addig Irak tartott: 289 nappal a 2010. június 13-i választások után még mindig nincs kormánya. A blokkolás oka? A nacionalizmus.”

A kötet els? fejezetének a címe Az ördög. Aki természetesen Bart De Wever, Flandria legnépszer?bb politikusa. A fejezet alcíme: Mi az ördögnek nyugtalanító Bart De Wever? Sel azt veti a flamand sajtó szemére, hogy foggal-körömmel védi Bart De Wevert. „Mihelyt valaki meg meri említeni azt a kapcsolatot, amelyet olyan emberekkel ápolt, mint Jean-Marie Le Pen vagy a Flamand Érdek vezet?i; mihelyt emlékeztet arra, hogy apja amolyan fasiszta volt, dühödten nekitámadnak. Diabolizálás! – kiáltják…” („Diable” = ördög franciául.)

Itt álljunk meg egy pillanatra. Selnek teljesen igaza van. A flamand sajtót három alapelv vezérli. Egyrészt azonosul olvasóinak túlnyomóan flamand nacionalista többségével. Másrészt nemcsak hirdeti, de valóban a piaci keresletet igyekszik kielégíteni, azaz pénzügyi-gazdasági okokból sem gyalogol a közízlés ellen, vagy akarja átformálni a közvéleményt. Harmadszor fontosságuk szerint igyekszik rangsorolni a témákat, azaz nem megszállottként foglalkozik az „izmus” témákkal, hanem azokról ír, amelyek a flamand társadalmat valóban foglalkoztatják.

Jellemz?, hogy amikor június 21-én Olivier Maingain, a vallon liberális MR–FDF párt elnöke azzal sértegette Bart De Wevert, hogy ? „az új Jörg Haider, Orbán Viktor és Umberto Bossi”, a teljes flamand sajtó irdatlan össztüzet zúdított Maingain-re és általában a liberális francia nyelv? (vallon) sajtóra, teljes védelmébe véve De Wevert, akinek egyébként kétheti rendszerességgel publicisztikája jelenik meg a legtekintélyesebb flamand lapban, a De Standaardban.



És most menjünk tovább. Sel szerint a flamand sajtó hajszolja, üldözi a vallon sajtót a nacionalisták, a fasisztákkal kollaborálók védelmében, beleértve azt a Flamand Érdek pártot, amelyt?l Bart De Wever szorgosan szipkázza el a választókat egyre keményed? nacionalista szövegeivel. (Arról a 440 napja kormány nélkül hajózó Belgiumról van szó, amelynek királya De Wevert bízta meg a kormányalakítási tárgyalásokkal, és aki megbízatását a napokban adta vissza, miután vallon tárgyalópartnere, Elio Di Rupo nem akart elég autonómiát biztosítani Flandriának, és „adócunamival” akarta sújtani Belgiumot, amint De Wever indokolta a tárgyalások felrúgását.

Ami után szinte mindenki már csak egyetlen utat lát Belgium el?tt: választást és utána – annak eredménye következtében – válást.)
Sel szerint Bart De Wever a vallonokat lusta kitartottaknak tekinti, lenézi ?ket, miközben a flamand Waffen-SS-tagokra emlékezik nagy tisztelettel. Ugyanakkor a flamand területen él? francia anyanyelv?eket negatívan diszkriminálják, mégpedig a legsúlyosabban.

Lakóhelyükön a városházán sem beszélhetik anyanyelvüket, holland a helyi adminisztráció nyelve (holland tolmács kötelez? az angoloknak is, miközben a velük szemben ül? köztisztvisel? a tolmáccsal egy szinten ért mindent), kötelez?en holland nyelv? az óvoda és az iskola, kizárólag holland feliratok találhatók az utcán, éttermekben és múzeumokban abban a Flandriában, amelynek lakossága nagyrészt kit?n?en beszél három-négy nyelvet.

Arról a Belgiumról van szó, amelynek három hivatalos (holland, francia, német) mellett egy nem hivatalos nyelve is van, az angol. Az a tény, hogy Guy Verhofstadt európai parlamenti liberális frakcióvezet?t mindez az európai fórumon nem zavarja, mert figyelmét a magyar médiatörvény és alkotmány köti le, azt is jelentheti, hogy a volt belga miniszterelnök nevéhez híven titkon flamand nacionalista, és így – Sel okfejtését követve – a náci ördögökkel kanalaz egy üstb?l.

Amikor Bart De Wever tükörbe néz

A nyugati sajtó kereszttüzében persze a magyar széls?ségek állnak általában, beleértve a Fideszt, amelyet szinte egylényeg?nek ábrázolnak a Jobbikkal. De nagyritkán az is megtörténik, hogy tekintetüket Flandriára és Bart De Weverre vetik. Mint a német hetilap, a Der Spiegel. E tett oly nagy hálára késztette Marcel Selt, hogy egyik fejezetének a német eredetiben meghagyott Nationalistenführer (nacionalista, azaz szakadár Führer) lett a f?címe, alcíme pedig Amikor Bart De Wever a Spiegelbe néz. (A Spiegel németül tükröt jelent.) A neoflamand párt vezet?jének náci összefonódásával több fejezet is foglalkozik, el?hozva a közvetett bizonyítékokat is.

Rosszra gondol, akinek a néhai Faludy György egykor Lukács György filozófusról írt költeménye jut eszébe, de azért idézünk egy részletet:

Andics, pár oldal tokaszalonnával
dereka körül és csöcse alatt;
a hitvány és kegyetlen Farkas; hátul
az ávósok közt…
ez Magyarország szellemi elitje!
A hallgatóság többi része alszik;
ismernek már. Te pedig szónokolsz
a fetisizált t?kér?l; hogy Nietzsche
nagy náci volt; hogy Flaubert a puccsista
Boulanger-val ebédelt (borzalom!) …

Igen, borzalom, hogy Európa még alszik, miközben Bart De Wever Jean-Marie Le Pennel ebédel. Jellemz?, panaszolja Sel, hogy David Cameron brit miniszterelnök 2011. március 17-én teázni hívta meg a széls?séges, nácibarát, antiszemita Bart De Wevert a Downing Street 10. szám alá. Ami bombát robbantott Belgisztánban (ahogy nevezi Sel olykor fundamentalista nácikollaboráns hazáját), hogy Yves Leterme volt belga miniszterelnököt addig meg sem hívta.

A flamandok, állítja, azért gondolnak nagy hálával a nácikra, mert Hitler ?ket kedvelte a vallonokkal szemben. Ezt viszont azért tette, hogy soha be nem temethet? árkot ásson a két közösség közé. Azaz, vonja le végs? következtetését a szerz?, „ha Belgium holnap szakad, az Adolf Hitler utolsó, posztumusz gy?zelme!”

Mindezt tetézi a flamand nacionalizmusnak az a paroxizmusa (indulatkitörés a legmagasabb fokon), amelyre évente egyszer kerül sor, amikor egymillió flamand tódul Yser magas tornyához, amely a flamand háborús nacionalizmusnak a múzeuma, els? világháborús lövészárkokkal és szögesdróttal körbevéve.

Európát óvó figyelmeztetésünket pedig zárjuk Sel látnoki soraival: „Bart De Wever nyilván nem annak a neonacionalista újjáéledésnek az oka, amely Európában mindenhol terjed Magyarországtól Skóciáig, Szlovákiától és Korzikától Baszkföldig, Katalónián át. De annak ma ? a mentora, a példája.”

E cikk végén a magam megnyugtatására kinéztem lakásom ablakán. Gondtalanul csiripeltek a madarak. A magnóliafa egyik ágára teleped? citromsármány röpte épp egy arra kering? sordélyt keresztezett. De jó nekik! Még nem tudják, mi vár rájuk. Meg kellene tanítani ?ket olvasni, hogy ne repkedjenek ilyen felel?tlenül.

Lovas István, mno.hu



Ajánló